

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 322/2012-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. októbra 2012 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnostiach A. M. a A. M., obaja J., D. M., B., a J. R., P., zastúpených obchodnou spoločnosťou H., s. r. o., B., v mene ktorej koná ako konateľ a advokát Mgr. P. K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 104/2004 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. M., A. M. a D. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 104/2004 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 104/2004 konal bez zbytočných prietáhov.

3. A. M., A. M. a D. M. priznáva finančné zadosťučinenie každému v sume po 1 200 € (slovom tisícvesto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť A. M., A. M. a D. M. trovy konania v sume 512,71 € (slovom päťstodvanásť eur a sedemdesiatjeden centov) na účet ich právneho zástupcu obchodnej spoločnosti H., s. r. o., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Základné právo J. R. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 104/2004 porušené neboli.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sťažnosti A. M., A. M. a D. M. (ďalej len „sťažovatelia v 1. až 3. rade“) a J. R. (ďalej len „sťažovateľ vo 4. rade“, spolu aj „sťažovatelia“) doručené 18. júna 2012, ktorými namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní

vedenom pod sp. zn. 12 C 104/2004, spojil na spoločné konanie uznesením č. k. III. ÚS 322/2012-10 z 10. júla 2012 a následne podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

Predmetom konania vedeného okresným súdom, ktorého účastníkmi sú sťažovatelia v 1. až 3. rade v postavení žalobcov, je rozhodovanie o ich návrhu na náhradu škody, ktorá im mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom. Sťažovatelia tvrdia, že okresný súd vo veci koná už osem rokov, avšak ani po tomto čase nie je vec právoplatne skončená, a poukazujú na to, že obdobné prípady s identickým právnym a skutkovým stavom boli súdmi rozhodnuté v podstatne kratšom časovom období a oni žiadnym spôsobom neprispeli k prieťahom alebo k spomaleniu postupu súdu prvého stupňa. Nečinnosť a neefektívnu činnosť súdu má signalizovať najmä veľký časový odstup od podania návrhu do právoplatného rozhodnutia vo veci, ku ktorému dosiaľ nedošlo. Neodôvodnené prieťahy, v dôsledku ktorých sa súdne konanie nezmyselne predĺžilo (najmä v dôsledku nečinnosti okresného súdu), mali viesť k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Sťažovatelia ústavnému súdu navrhujú vydať rozhodnutie, ktorým vysloví porušenie označených základných práv, prikáže okresnému súdu v označenej veci konať bez zbytočných prieťahov a každému zo sťažovateľov prizná finančné zadosťučinenie v sume 4 500 € do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu na účet advokátskej kancelárie H., s. r. o. Súčasne navrhujú, aby za každú sťažnosť podanú ústavnému súdu jednotlivými sťažovateľmi bol okresný súd povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 323,49 € do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Okresný súd sa k doručenej sťažnosti vyjadril listom z 27. augusta 2012, v ktorom opísal ním vykonané procesné úkony v právnej veci sťažovateľov v 1. až 3. rade takto:

«Dňa 23. 04. 2004 bol súdu doručený návrh na začatie konania vo veci náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom.»

Dňa 29. 06. 2004 súd uznesením vyzval odporcu, aby sa vyjadril k návrhu na začatie konania. Dňa 02. 07. 2004 súd vyzval navrhovateľov na predloženie kópii príloh priložených k návrhu. Dňa 02. 07. 2004 výzva súdu adresovaná navrhovateľom a dňa 02. 08. 2004 bola súdu doručená odpoveď na výzvu súdu zo dňa 02. 07. 2004.

Následne súd zabezpečoval vyjadrenia odporcov v 1 až 4. rade: dňa 16. 08. 2004 bolo súdu doručené vyjadrenie odporcu v 2. rade k návrhu n začatie konania, dňa 27. 08. 2004 bolo súdu doručené vyjadrenie odporcu v 3. rade k návrhu n začatie konania, dňa 03. 09. 2004 bolo súdu doručené vyjadrenie odporcu v 1. rade k návrhu n začatie konania, dňa 07. 09. 2004 bolo súdu doručené vyjadrenie odporcu v 4. rade k návrhu n začatie konania.

Dňa 11. 02. 2005 bol spis predložený zákonnej sudkyňi na ďalšie konanie. Dňa 07. 10. 2008 zákonná sudkyňa vytýčila termín pojednávania na 23. 01. 2009. Dňa 12. 12. 2008 súd predvolal účastníkov konania na termín pojednávania dňa 23. 01. 2009. Dňa 23. 01. 2009 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené z dôvodu neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľov a nevykázaného doručenia predvolania navrhovateľovi v 2. rade, s poukazom na návrh navrhovateľa v 8. rade na výsluch dožiadaným súdom, na neurčito. Dňa 18. 03. 2009 bolo doručené dožiadanie zo dňa 23. 01. 2009 Okresnému súdu Prešov - vypočutie navrhovateľa v 8. rade ako účastníka konania Dňa 26. 3. 2009 Okresný súd Prešov zaslal súdny spis Okresnému súdu Poprad na ďalší postup, nakoľko navrhovateľ má trvalý pobyt v obvode súdu. Dňa 04. 05. 2009 po vykonanom dožiadaní bol súdny spis vrátený tunajšiemu súdu.

Do oddelenia „6 C“ bola vec pridelená 02. 04. 2009. Po vrátení súdneho spisu dožiadaným súdom už do oddelenia „6 C“, boli dňa 17. 05. 2010 navrhovatelia vyzvaní na oznámenie, či sa budú vo veci zastupovať sami, alebo si zvolia iného právneho zástupcu, nakoľko pôvodný právny zástupca mal prerušenú advokátsku činnosť. Následne súd zisťoval adresu navrhovateľky v 2. rade, ktorej sa výzva nepodarila doručiť. Po doručení vyjadrení k výzve aspoň časti z navrhovateľov, súd dňa opätovne vyzval navrhovateľov, ktorí sa k uvedenej výzve dovtedy nevyjadrili. Nakoľko bolo v priebehu konania zistené, že navrhovateľ v 6. rade zomrel, súd podaním zo dňa 25. 01. 2011 zisťoval okruh dedičov po menovanom a následne po ich zistení ich dňa 15. 08. 2011 vyzval, či trvajú na návrhu a či sú právne zastúpení. Z dôvodu, že súdu bolo doručené postupne späťvzatie návrhu dedičmi,

uznesením zo dňa 31. 05. 2012 rozhodol o zastavení konania v časti uvedených navrhovateľov - dedičov po navrhovateľovi v 6. rade...

K veci ešte uvádzam, že dňa 30. 07. 2012 bolo rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, ktorý podali navrhovatelia a zároveň bol požiadaný dožiadaný súd o vykonanie výsluchu časti navrhovateľov.»

Ústavný súd preskúmaním vyžiadaného spisu okresného súdu zistil, že uvedený opis úkonov vykonaných vo veci sťažovateľov v 1. až 3. rade zodpovedá skutočnosti, a preto si ho pre účely rozhodnutia o prerokúvanej sťažnosti osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

Zo stanoviska okresného súdu taktiež vyplýva, že právnu vec sťažovateľov v 1. až 3. rade nepovažuje za právne zložitú, avšak priznáva poznačenie konania priet'ahmi „objektívneho charakteru“, ktorá vyplýva zo zaťažnosti súdneho oddelenia, resp. jednotlivých civilných sudcov.

Právny zástupca sťažovateľov sa k stanovisku okresného súdu písomne nevyjadril.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná, čo je v zásade to isté právo, ktoré pre účastníka konania zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety

OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva - ďalej len „ESLP“) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľov.

1. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je žaloba v občianskoprávnej veci o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Ústavný súd z obsahu súdneho spisu vedeného okresným súdom, z obsahu s'ťažnosti, ako aj z vyjadrenia samotného okresného súdu k s'ťažnosti nezistil, že by daný prípad bol zložitý (jedinečný) po právnej alebo skutkovej stránke. Veci s obdobným predmetom sporu patria do bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, obzvlášť pokiaľ ide o okresný súd, v ktorého územnom obvode sídli podstatná časť ústredných štátnych orgánov konajúcich v mene štátu vo veciach náhrady škody.

2. Správanie s'ťažovateľov ako účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom. Správanie s'ťažovateľov v 1. až 3. rade negatívne ovplyvnilo priebeh súdneho konania tým, že sa ako účastníci konania bez ospravedlnenia nezúčastnili pojednávania nariadeného okresným súdom na 23. január 2009. Následne bol okresný súd aj nútený vyzývať ich na oznámenie osoby ich právneho zástupcu, keďže ich predošlý právny zástupca pozastavil výkon advokácie.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48

ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu.

Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k neodôvodneným priet'ahom, ústavný súd zistil, že po podaní žaloby boli bez zbytočných priet'ahov vykonané všetky prípravné úkony predchádzajúce prerokovaniu veci, avšak po predložení spisu sudcovi na určenie termínu pojednávania okresný súd vo veci nekonal v období od 11. februára 2005 do 7. októbra 2008, keď zákonná sudkyňa nariadila termín pojednávania na 23. január 2009. Ďalšia nečinnosť okresného súdu v trvaní jedného roka bola zistená v období od 4. mája 2009 do 17. mája 2010.

V tejto súvislosti ústavný súd v zhode so svojou doterajšou judikatúrou konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska je neprijateľné, aby konanie na jednom stupni trvalo osem rokov bez toho, aby došlo k vydaniu čo len jedného meritórneho rozhodnutia vo veci a tak k nastoleniu právnej istoty v konaní. Z predchádzajúcej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti nemožno pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na obmedzené personálne kapacity príslušných súdov, prípadne iné „objektívne dôvody“ (ako to vyplýva z vyjadrenia predsedu okresného súdu). Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných priet'ahov, aj keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu (pozri napr. I. ÚS 119/03, I. ÚS 150/06).

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku súdneho konania, ako aj na uvedené obdobia reálnej nečinnosti súdu ústavný súd dospel k záveru, že vo veci bolo postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 104/2004 porušené základné právo s'ťažovateľov v 1. až 3. rade na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo vyplýva z bodu 1 výroku tohto nálezu.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Ústavný súd preto v súlade so svojím rozhodnutím o porušení základného práva sťažovateľov v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu, ktorý v čase rozhodovania ústavného súdu vo veci koná, aby ďalej konal bez zbytočných prieťahov. Ústavným súdom vyslovený príkaz konať vo veci bez zbytočných prieťahov je povinný rešpektovať okresný súd, aj pokiaľ tento bude v zmysle rozhodnutia odvolacieho súdu povinný v budúcnosti vykonať ďalšie úkony vo veci, prípadne aj len pri doručovaní rozhodnutí odvolacieho súdu účastníkom konania.

Pokiaľ ide o osobu sťažovateľa vo 4. rade, ústavný súd po prijatí návrhu na ďalšie konanie z vyžiadaného spisu okresného súdu zistil, že účastníkom súdneho konania je J. R., nar..., a nie sťažovateľ vo 4. rade s rovnakým menom, ktorý sa však narodil... Skutočnosť, že ide o dve rôzne osoby s rovnakým menom, potvrdzuje aj ústavnému súdu doložené splnomocnenie sťažovateľa. Z obsahu sťažnosti síce vyplýva, že sťažovateľ vo 4. rade namieta porušenie svojich práv konaním okresného súdu, avšak posudzovaným konaním ním označené práva porušené byť nemohli, keďže nie je (a ani v minulosti nebol) jeho účastníkom. Ak by aj sťažovateľ namietal porušenie základných práv J. R., nar..., ktorý je účastníkom konania pred okresným súdom, ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej sťažnosť nemôže podať fyzická alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie základných práv alebo slobôd iných osôb, nie svojich (I. ÚS 56/98).

Keďže sťažovateľ vo 4. rade, ktorý pred ústavným súdom namieta porušenie označených práv, je osobou odlišnou od účastníkov napadnutého súdneho konania a jeho sťažnosť nebolo možné posúdiť ako dôvodnú ani inak, bolo v tejto časti potrebné samostatným výrokom vysloviť, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj právo

na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru konaním okresného súdu porušené nebolo.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia žiadajú priznať od okresného súdu finančné zadosťučinenie, a to každému v sume po 4 500 € z dôvodu vzniku ujmy spôsobenej „*bezdôvodným predlžovaním stavu právnej neistoty*“, keď všeobecný súd nedokázal vo veci rozhodnúť v primeranej lehote, a pritom žiadajú „*prihliadnuť na fakt, že požadovaná náhrada škody predstavuje výšku finančných prostriedkov investovaných do tzv. nebankových subjektov, pričom tieto finančné prostriedky predstavovali dlhoročné úspory sťažovateľov*“.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil zásadou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je reparácia nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody, ktorá by sa po splnení zákonných podmienok mohla uplatňovať v konaní pred všeobecnými súdmi (m. m. IV. ÚS 84/02).

Vzhľadom na zistenú nečinnosť okresného súdu a vyslovenie porušenia označených práv podľa názoru ústavného súdu aj v danom prípade prichádza do úvahy priznanie

finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia však ústavný súd prihliadol na podiel sťažovateľov v 1. až 3. rade na vzniku prekážok brániacich okresnému súdu rozhodnúť o ich návrhu meritórne (t. j. na neúčast' na nariadenom pojednávaní). Na základe uvedeného ústavný súd považoval za primerané priznať každému zo sťažovateľov v 1. až 3. rade finančné zadosťučinenie v sume 1 200 € a na jeho zaplatenie zaviazal okresný súd v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov právneho zastúpenia, ktoré vznikli z dôvodu právneho zastúpenia sťažovateľov v konaní pred ústavným súdom obchodnou spoločnosťou H., s. r. o. Sťažovatelia si v rámci svojich sťažností uplatnili trovy právneho zastúpenia súhrnne v sume 1 293,96 € (4 x 323,49 €) spolu za osem (2 x 4) úkonov právnej služby.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Právny zástupca zastupoval všetkých sťažovateľov v konaní pred ústavným súdom a za každého z nich podal samostatnú sťažnosť. Obsah podaných sťažností bol takmer totožný, preto ústavný súd zastáva názor, že nároky na prípravu zastupovania sťažovateľov a spísanie ich sťažností boli v podstatnej miere znížené. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri rozhodovaní o úhrade trov konania vychádzal z princípov aplikovateľných pri spoločnom zastupovaní sťažovateľov a za primerané považoval priznať úhradu trov konania za spoločné zastupovanie troch sťažovateľov, ktorí boli v konaní pred ústavným súdom úspešní.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2011, ktorá bola 763,00 €. Úhradu priznal ústavný súd ako za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažností) v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3, § 13 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky

č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), keďže úkony boli vykonané pri spoločnom zastupovaní troch sťažovateľov. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby predstavuje sumu 127,16 €, pri vykonaní dvoch úkonov právnej služby pre tri spoločne zastupované osoby (za aplikácie zníženia základnej odmeny o 50 % v zmysle § 13 ods. 2 vyhlášky) potom odmena predstavuje sumu 381,48 €. Paušálna náhrada výdavkov (tzv. režijný paušál) bola priznaná za každý úkon právnej služby vykonaný za každého sťažovateľa, čo v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky predstavuje sumu 45,78 € (2 x 3 x 7,63 €). Ústavným súdom priznanú odmenu a náhradu hotových výdavkov spolu v sume 427,26 € bolo potrebné zvýšiť ešte o daň z pridanej hodnoty vo výške 20 %. Z uvedených dôvodov ústavný súd zaviazal zaplatiť právnenému zástupcovi sťažovateľov ako úhradu trov konania sumu 512,71 €. Úhradu trov konania je okresný súd zaviazaný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2012